

- 1 מה-שאינ-כן בנוגע ל"כוש" ו"אשור" - כיון שלא מציינו באחד מאחיהם שנקראו על שם מקומם, ועל-פי
 2 פשוטו של מקרא הרי זה השם שנקראו בו על-ידי הוריהם, לכן מוכרח מהם ש"כתב המקרא על שם העתיד".
 3 יא. כנ"ל - ההוראה מפנימיות התורה שבפירושו רש"י זה, שצריכה להביא ל"ועבדהו בלב שלם" כנ"ל
 4 - היא:
- 5 צריכה להיות ההנהגה ד"חצרות" - לא להיות "מונחים" בתאוות המאכלים, הלבושים וכו', בקנאה
 6 וכו', אלא להתנהג בסדר של מאכלים פשוטים ולבושים פשוטים וכו'.
- 7 ובכדי לחנך ילדים כאלו שיתנהגו בדרך כזו - צריכה להיות העבודה של "יקטן", ש"היה עניו ומקטין
 8 עצמו".
- 9 והנהגה זו - מלבד זאת שמביאה שכר רוחני לעולם הבא - גם אוכלין פירותיה בעולם הזה, וכדברי
 10 רש"י: "לכך זכה להעמיד כל המשפחות הללו".

* * *

- 11 יב. מאמר (כעין שיחה) דיבור-המתחיל מים רבים גו'.

* * *

- 12 יג. השיעור בתניא⁶⁹ שיתחילו בעזרת ה' ללמד במוצאי שבת-קודש ברדיו⁷⁰, הוא - התחלת פרק מא,
 13 ששם מדובר אודות ענין שבו עוסקים בלהט ("אין וועלכן מען קאָכט זיך"), וכמה וכמה פעמים.
 14 לאחרי שלמדו כבר ארבעים פרקים שבהם מבואר איך ש"קרוב אליך הדבר מאד בפין ובלבבך
 15 לעשותו"⁷¹, מגיעים לפרק מא, שבו נתבארו ענינים חדשים, ועד - ענינים נפלאים, שאינם מבוארים בגילוי
 16 בפרקים הקודמים (ובכלל - כן הוא בכל פרק, שיש בו דבר חדש על המבואר בפרקים שלפניו).
 17 התחלת הפרק הוא - שצריך לידע "ראשית העבודה ועיקרה ושרשה", שזהו יראה וקבלת עול מלכות
 18 שמים. ומבאר מהי ההתבוננות שמביאה לזה - שאף-על-פי שהקב"ה נמצא בכל מקום, הרי "מניח
 19 העליונים ותחתונים ומייחד מלכותו על עמו ישראל בכלל".
 20 אבל התבוננות זו כשלעצמה אינה "תופסת" עדיין (את האדם המתבונן) ככל הדרוש - שהרי ישנם
 21 הרבה יהודים, כן ירבו, גם בלעדיו, שמקבלים עליהם עול ומייחדים מלכותו יתברך, ומה נוגע כל-כך
 22 שיהיה עוד אחד - הוא בפרט? ועל זה מוסיף רבינו הזקן - "ועליו בפרט", שהקב"ה "מייחד מלכותו ..
 23 עליו בפרט"; נוגע שהוא יקבל עליו עול מלכותו יתברך.
 24 ועדיין יכולים לחשוב ש"ועליו בפרט" היינו כפי שהוא חלק מכלל ישראל, רק פרט אחד בלבד מכלל
 25 גדול ביותר,

- 26 - אף שמשמעות הלשון אינה כן, שהרי אומר "ומייחד", מלשון יחיד - ותיבת "ומייחד" קאי לא רק
 27 "על עמו ישראל בכלל", אלא גם על "ועליו בפרט" - שמזה מובן, שכל יחיד נוגע מצד עצמו, לא רק
 28 מצד היותו חלק מהכלל. אבל אפשר לפרש בדוחק שהכוונה היא לפרט כפי שהוא חלק מהכלל -

- 29 ולכן מוסיף אדמו"ר הזקן (ראיה לדבריו, וגם להוציא מטעות זה), כי - הסיבה שצריכה להיות

מתחיל שיעור תניא ברדיו, ועי"ז יגיע הדבר גם ליהודי כזה שלולי הקריאה בעיתון לא הי' יודע אודות לימוד זה, ובמילא הי' מנצל מחצית שעה זו עבור ענינים בלתי-רצויים, או לכל-הפחות עבור עניני הרשות, ואילו ע"י מודעה הנ"ל ישמע ברדיו שיעור תניא, דברי חסידות ודברי התעוררות, ובודאי יפעלו הדברים עליו, יחד עם כל השומעים, וגם על אומר השיעור, כהלשון הידוע (ראה תורת מנחם - רשימת היומן ריש ע' שגד. וש"נ) "שיפעלו הדברים בי ובהשומעים" (מהנחה בלתי מוגה).

(71) נצבים ל, יד.

(69) ראה גם שיחת ש"פ נח, בדר"ח מרחשון דאשתקד סכ"ג ואילך (תורת מנחם - התוועדויות ח"ח ע' 211 ואילך). שם חל"ט ע' 119. וש"נ.

(70) ובהקדמה: ידוע (ראה תורת מנחם - התוועדויות ח"מ ע' 224. וש"נ) שאין טוב במוחלט, אלא בכל דבר יש תערובות רע, וכמו"כ - ובמכ"ש - אין רע במוחלט, אלא בכל דבר יש טוב. וכן הוא בנוגע ל"עיתונים" (שהרי נמצאים אנו במדינה שרוב תושבי קוראים עיתונים), שאע"פ שגורמים לבלבול וביטול זמן ועוד יותר וכו', הרי (מזה גופא שיש להם קיום) מוכרח שיש בהם גם טוב. ולדוגמא: נדפסה מודעה בעיתון" שבמוצאי ש"ק זה